

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2016/2072**z dnia 22 września 2016 r.****w sprawie czynności weryfikacyjnych i akredytacji weryfikatorów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmiany dyrektywy 2009/16/WE ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15 ust. 5 i art. 16 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 15 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2015/757 przewiduje, że Komisja przyjmuje akty delegowane określające dalsze przepisy dotyczące czynności weryfikacyjnych, zaś art. 16 ust. 3 dotyczy metod akredytacji weryfikatorów. Wspomniane czynności i metody są powiązane ze sobą w sposób istotny, zatem w niniejszym rozporządzeniu zastosowano obie podstawy prawne.
- (2) Stosowanie art. 15 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2015/757 wymaga ustanowienia ogólnych przepisów zapewniających, aby ocena planów monitorowania i weryfikacja raportów emisji ustanowione zgodnie z tym rozporządzeniem były przeprowadzane w sposób zharmonizowany przez weryfikatorów posiadających kompetencje techniczne do wykonywania powierzonych im zadań w sposób niezależny i bezstronny.
- (3) Podczas wykonywania przepisów art. 16 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2015/757 należy zapewnić synergię między kompleksowymi ramami akredytacji ustanowionymi rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ⁽²⁾ oraz specyficznymi cechami czynności weryfikacyjnych i akredytacyjnych mającymi zastosowanie do emisji CO₂ z sektora transportu morskiego. Zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2015/757 rozporządzenie (WE) nr 765/2008 ma zastosowanie do tych aspektów akredytacji weryfikatorów, których nie porusza się w rozporządzeniu (UE) 2015/757.
- (4) Aby zagwarantować rzetelność i wiarygodność przedkładanych danych, należy zapewnić, aby weryfikacja była przeprowadzana przez niezależnych i kompetentnych weryfikatorów. W systemie weryfikacji i akredytacji należy unikać wszelkiego zbędnego powielania procedur i organizacji ustanowionych na mocy innych unijnych instrumentów prawnych, ponieważ skutkowałoby to zwiększeniem obciążeń ponoszonych przez państwa członkowskie lub podmioty gospodarcze. Należy zatem oprzeć się na najlepszych praktykach wynikających z zastosowania zharmonizowanych norm przyjętych przez Europejski Komitet Normalizacyjny na podstawie mandatu udzielonego przez Komisję zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 98/34/WE ⁽³⁾ (takich jak normy w zakresie wymogów dotyczących organów ds. walidacji i weryfikacji emisji gazów cieplarnianych wykorzystywanych na potrzeby akredytacji lub innych form uznawania oraz w zakresie wymogów ogólnych dla jednostek akredytujących prowadzących akredytację jednostek oceniających zgodność, do których odniesienia opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*), dokumentu EA-6/03 i innych dokumentów technicznych opracowanych przez Europejską Współpracę w Dziedzinie Akredytacji.
- (5) W zharmonizowanych przepisach dotyczących oceny planów monitorowania, weryfikacji raportów emisji oraz wydawania dokumentów zgodności przez weryfikatorów należy jasno określić obowiązki i czynności weryfikatorów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 55.⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).⁽³⁾ Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37).

- (6) Oceniając plan monitorowania, weryfikatorzy powinni wykonywać szereg czynności mających na celu ocenę kompletności, stosowności i zgodności informacji dostarczonych przez przedsiębiorstwo w odniesieniu do procedury monitorowania i raportowania dotyczącej danego statku, aby móc stwierdzić, czy plan jest zgodny z rozporządzeniem (UE) 2015/757.
- (7) Zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2016/1927⁽¹⁾, przedkładając plan monitorowania statku, przedsiębiorstwa mogą odwoływać się do informacji dotyczących obowiązujących procedur i kontroli dotyczących statku objętych zharmonizowanymi normami w zakresie zarządzania jakością, środowiskiem i energią (takimi jak EN ISO 9001:2015, EN ISO 14001:2015, EN ISO 50001:2011), Międzynarodowym kodeksem zarządzania bezpieczeństwem (ISM)⁽²⁾ lub Planem zarządzania efektywnością energetyczną statku (SEEMP)⁽³⁾. Aby zapewnić ujednolicone podejście, weryfikatorzy powinni być w stanie uwzględnić powyższe dokumenty w zakresie, w jakim są one istotne dla monitorowania i raportowania danych na podstawie rozporządzenia (UE) 2015/757 oraz niniejszego rozporządzenia.
- (8) Przekazywanie dokumentów i wymiana istotnych informacji między przedsiębiorstwami a weryfikatorami ma zasadnicze znaczenie dla wszystkich aspektów procesu weryfikacji, w szczególności dla oceny planu monitorowania, przeprowadzenia oceny ryzyka oraz weryfikacji raportów emisji. Konieczne jest ustanowienie zbioru zharmonizowanych wymogów dotyczących przedkładania informacji i udostępniania dokumentów weryfikatorowi zanim rozpocznie on czynności weryfikacyjne oraz w innych momentach w trakcie weryfikacji.
- (9) Podczas weryfikacji raportu emisji weryfikator powinien przyjąć podejście oparte na ryzyku, zgodnie z art. 15 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) 2015/757. Analiza podatności zgłaszanych danych na ewentualne istotne nieprawidłowości jest zasadniczą częścią procesu weryfikacji i stanowi ona podstawę ustalenia sposobu prowadzenia czynności przez weryfikatora.
- (10) Każdy element procesu weryfikacji raportów emisji, w tym wizyty w obiekcie, jest ściśle powiązany z wynikiem analizy ryzyka wystąpienia nieprawidłowości. Weryfikator powinien być zobowiązany do dostosowania jednej czynności weryfikacyjnej lub większej ich liczby w świetle ustaleń oraz informacji uzyskanych w procesie weryfikacji, w celu spełnienia wymogu osiągnięcia wystarczającej pewności.
- (11) W celu zapewnienia spójności i porównywalności monitorowanych danych w czasie zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2015/757 plan monitorowania, który został oceniony jako satysfakcjonujący, powinien być punktem odniesienia przy ocenie przez weryfikatora raportu emisji statku. Weryfikator powinien ocenić, czy plan i stosowne procedury wdrożono prawidłowo. Weryfikator informuje przedsiębiorstwo o wszelkich stwierdzonych niezgodnościach lub nieprawidłowościach. Weryfikator informuje o nieskorygowanych nieprawidłowościach lub niezgodnościach prowadzących do istotnych błędów w sprawozdaniu z weryfikacji stwierdzając, że raport emisji nie jest zgodny z przepisami rozporządzenia (UE) 2015/757 oraz niniejszego rozporządzenia.
- (12) Wszystkie czynności procesu weryfikacji raportu emisji są ze sobą wzajemnie powiązane i powinny prowadzić do wydania sprawozdania z weryfikacji zawierającego oświadczenie o wyniku weryfikacji. Poziomą pewność powinien odnosić się do zakresu i szczegółowości czynności weryfikacyjnych oraz sformułowania oświadczenia dotyczącego weryfikacji. Zharmonizowanie wymogów dotyczących czynności weryfikacyjnych i sprawozdań z weryfikacji zagwarantowałoby, że wszyscy weryfikatorzy stosują te same normy.
- (13) Czynności weryfikacyjne, łącznie z oceną planów monitorowania i weryfikacją raportów emisji, powinny być wykonywane przez kompetentnych weryfikatorów i personel. Aby zapewnić kompetencje personelu do wykonywania powierzonych mu zadań, weryfikatorzy powinni ustanowić i stale doskonalić procedury wewnętrzne. Kryteria ustalania, czy weryfikator dysponuje kompetencjami, powinny być takie same we wszystkich państwach członkowskich, a ponadto powinny być możliwe do weryfikacji, obiektywne i przejrzyste.
- (14) Aby propagować wysoką jakość czynności weryfikacyjnych, należy ustanowić zharmonizowane przepisy w celu stwierdzenia, czy weryfikator jest kompetentny, niezależny i bezstronny i tym samym uprawniony do wykonywania wymaganych czynności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1927 z dnia 4 listopada 2016 r. w sprawie szablonów planów monitorowania, raportów na temat wielkości emisji i dokumentów zgodności zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Komisji (UE) 2015/757 w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego (Dz.U. L 299 z 5.11.2016, s. 1).

⁽²⁾ Przyjęty przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) rezolucją Zgromadzenia A.741(18).

⁽³⁾ Prawidło 22 MARPOL, załącznik VI.

- (15) Ogólne przepisy dotyczące akredytacji osób prawnych są konieczne w celu zapewnienia, aby weryfikatorzy posiadali odpowiednie kompetencje techniczne do wykonywania powierzonych im zadań w sposób niezależny i bezstronny oraz zgodnie z wymogami i przepisami określonymi w rozporządzeniu (UE) 2015/757, rozporządzeniu (WE) nr 765/2008 oraz niniejszym rozporządzeniu.
- (16) Zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2015/757, art. 4–12 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 powinny mieć zastosowanie do ogólnych zasad i wymogów dotyczących krajowych jednostek akredytujących.
- (17) Zgodnie ze zwyczajową praktyką Komisji dotyczącą konsultacji z ekspertami na etapie przygotowania aktów delegowanych, w ramach Europejskiego forum zrównoważonej żeglugi (ESSF) ustanowiono podgrupę ekspertów ds. weryfikacji i akredytacji MRW w transporcie morskim, w której skład weszli eksperci z państw członkowskich, branży i innych stosownych organizacji, w tym społeczeństwa obywatelskiego. Podgrupa ta zaleciła objęcie niniejszym rozporządzeniem szeregu elementów. ESSF zatwierdziło projekt zalecenia w sprawie tych aspektów na posiedzeniu plenarnym w dniu 28 czerwca 2016 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanowiono przepisy dotyczące oceny planów monitorowania i weryfikacji raportów emisji. Określono w nim również wymogi w zakresie kompetencji i procedur.

W niniejszym rozporządzeniu ustanowiono przepisy dotyczące akredytacji weryfikatorów i nadzoru nad nimi przez krajowe jednostki akredytujące, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „akredytacja” oznacza poświadczenie przez krajową jednostkę akredytującą, że weryfikator spełnia wymogi norm zharmonizowanych, w rozumieniu art. 2 pkt 9 rozporządzenia (WE) nr 765/2008, oraz wymogi niniejszego rozporządzenia i w związku z tym jest uprawniony do wykonywania czynności weryfikacyjnych zgodnie z rozdziałem II;
- 2) „niezgodność” oznacza jedno z następujących:
 - a) do celów oceny planu monitorowania: że plan nie spełnia wymogów określonych w art. 6 i 7 rozporządzenia (UE) 2015/757 oraz rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1927;
 - b) do celów weryfikacji raportu emisji, że emisje CO₂ oraz inne istotne informacje nie są raportowane zgodnie z metodyką monitorowania określoną w planie monitorowania, który akredytowany weryfikator ocenił jako satysfakcjonujący;
 - c) do celów akredytacji – jakikolwiek czyn lub zaniechanie ze strony weryfikatora sprzeczne z wymogami rozporządzenia (UE) 2015/757 i niniejszego rozporządzenia;
- 3) „wystarczająca pewność” oznacza wyrażony pozytywnie w oświadczeniu dotyczącym weryfikacji wysoki, ale nie absolutny poziom pewności, że weryfikowany raport emisji jest wolny od istotnych nieprawidłowości;
- 4) „poziom istotności” oznacza próg ilościowy lub wartość progową, powyżej której nieprawidłowości, indywidualnie lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami, są uważane przez weryfikatora za istotne;
- 5) „ryzyko nieodłączne” oznacza podatność parametru w raporcie emisji na wystąpienie nieprawidłowości, które mogą być istotne, indywidualnie lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami, przed uwzględnieniem wpływu wszelkich powiązanych działań kontrolnych;

- 6) „ryzyko zawodności systemów kontroli wewnętrznej” oznacza podatność parametru w raporcie emisji na wystąpienie nieprawidłowości, które mogą być istotne, indywidualnie lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami, i którym system kontroli może nie zapobiec lub ich nie wykryć i nie skorygować w odpowiednim terminie;
- 7) „ryzyko niewykrycia” oznacza ryzyko niewykrycia istotnej nieprawidłowości przez weryfikatora;
- 8) „ryzyko weryfikacyjne” oznacza ryzyko (będące funkcją ryzyka nieodłącznego, ryzyka zawodności systemów kontroli wewnętrznej i ryzyka niewykrycia), że weryfikator przedstawi niewłaściwe wnioski z weryfikacji, jeśli raport emisji nie jest wolny od istotnych nieprawidłowości;
- 9) „nieprawidłowość” oznacza pominięcie lub podanie w raporcie niereprezentatywnych bądź błędnych danych, oprócz niepewności dopuszczalnej na mocy rozporządzenia (UE) 2015/757 oraz przy uwzględnieniu wytycznych opracowanych przez Komisję w tych kwestiach;
- 10) „istotna nieprawidłowość” oznacza nieprawidłowość, która, zdaniem weryfikatora, indywidualnie lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami, przekracza poziom istotności lub może mieć wpływ na ogólną wielkość zgłoszonych emisji lub na inne istotne informacje;
- 11) „obiekt”, do celów oceny planu monitorowania lub weryfikacji raportu emisji statku, oznacza miejsce, w którym definiuje się proces monitorowania i zarządza nim, w tym miejsca, w których przechowywane i kontrolowane są odnośne dane i informacje;
- 12) „wewnętrzna dokumentacja weryfikacji” oznacza całość wewnętrznej dokumentacji sporządzonej przez weryfikatora w celu zarejestrowania środków dowodowych oraz uzasadnienia czynności prowadzonych w celu oceny planu monitorowania lub weryfikacji raportów emisji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- 13) „audytor MRW w transporcie morskim” oznacza indywidualnego członka zespołu weryfikacyjnego odpowiedzialnego za ocenę planu monitorowania lub weryfikację raportu emisji;
- 14) „osoba dokonująca niezależnego przeglądu” oznacza osobę wyznaczoną przez weryfikatora specjalnie w celu wykonywania czynności wewnętrznego przeglądu, która przynależy do tej samej jednostki, ale nie prowadziła żadnych czynności weryfikacyjnych podlegających przeglądowi;
- 15) „ekspert techniczny” oznacza osobę dysponującą szczegółową wiedzą fachową w danej dziedzinie, potrzebną do prowadzenia czynności weryfikacyjnych do celów rozdziału II oraz do prowadzenia czynności akredytacyjnych do celów rozdziałów IV i V;
- 16) „asesor” oznacza osobę wyznaczoną przez krajową jednostkę akredytującą do oceny weryfikatora zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, indywidualnie lub w składzie zespołu oceniającego;
- 17) „asesor wiodący” oznacza asesora ponoszącego ogólną odpowiedzialność za ocenę weryfikatora zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 3

Domniemanie zgodności

W przypadku gdy weryfikator wykaże, że spełnia kryteria określone w odpowiednich normach zharmonizowanych w rozumieniu art. 2 pkt 9 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 lub w ich częściach, do których odesłania opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, należy przyjąć, że spełnia on wymogi określone w rozdziałach II i III niniejszego rozporządzenia w zakresie, w jakim właściwe zharmonizowane normy obejmują takie wymogi.

ROZDZIAŁ II

CZYNNOŚCI WERYFIKACYJNE

SEKCJA 1

Ocena planów monitorowania

Artykuł 4

Informacje przekazywane przez przedsiębiorstwa

1. Przedsiębiorstwa przedstawiają weryfikatorowi plan monitorowania statku z wykorzystaniem wzoru zgodnego ze wzorem określonym w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1927. Jeżeli plan monitorowania został sporządzony w języku innym niż angielski, zapewniają tłumaczenie na język angielski.

2. Przed rozpoczęciem oceny planu monitorowania przedsiębiorstwo dostarcza weryfikatorowi co najmniej następujące informacje:
 - a) odpowiednią dokumentację lub opis instalacji statku, w tym certyfikaty źródeł emisji, informacje o zastosowanych przepływomierzach (w stosownych przypadkach), informacje o procedurach i procesach lub, w stosownych przypadkach, diagramy przygotowane i przechowywane poza planem, do których odwołano się w planie;
 - b) w przypadku zmian w systemie monitorowania i sprawozdawczości, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. c) i d) rozporządzenia (UE) 2015/757, odpowiednie zaktualizowane wersje lub nowe dokumenty umożliwiające ocenę zmienionego planu.
3. Przedsiębiorstwa dostarczają, na żądanie, wszelkie inne informacje uznane za istotne dla przeprowadzenia oceny planu.

Artykuł 5

Ocena planów monitorowania

1. Podczas oceny planu monitorowania weryfikator sprawdza stwierdzenia co do kompletności, dokładności, istotności i zgodności z rozporządzeniem (UE) 2015/757 informacji zawartych w planie monitorowania.
2. Weryfikator co najmniej:
 - a) ocenia, czy przedsiębiorstwo wykorzystało odpowiedni wzór planu monitorowania i czy przedstawiono informacje w odniesieniu do wszystkich obowiązkowych elementów, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1927;
 - b) weryfikuje, czy informacje zawarte w planie monitorowania dokładnie i wyczerpująco opisują źródła emisji i urządzenia pomiarowe zainstalowane na statku oraz systemy i procedury stosowane w celu monitorowania i raportowania istotnych informacji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757;
 - c) zapewnia, aby przewidziano właściwe środki w zakresie monitorowania w przypadku, gdy w odniesieniu do danego statku przedsiębiorstwo pragnie skorzystać z odstępstwa w zakresie monitorowania paliwa i emisji CO₂ na poszczególnych rejsach zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2015/757;
 - d) w stosownych przypadkach ocenia, czy informacje przedstawione przez przedsiębiorstwo w odniesieniu do elementów, procedur i mechanizmów kontroli wdrożonych w ramach istniejącego systemu zarządzania dotyczącego statku lub objętych odpowiednimi normami zharmonizowanymi w zakresie jakości, środowiska lub zarządzania są istotne dla monitorowania emisji CO₂ i innych istotnych informacji oraz dla raportowania zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757 i rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2016/1928 ⁽¹⁾.
3. Do celów oceny planu monitorowania weryfikator może skorzystać z zapytania, kontroli dokumentów, obserwacji oraz innych technik audytu, które uzna za stosowne.

Artykuł 6

Wizyty w obiekcie

1. Weryfikator przeprowadza wizyty w obiekcie w celu uzyskania wystarczającego zrozumienia procedur opisanych w planie monitorowania oraz sprawdzenia, czy informacje w nim podane są dokładne.
2. Weryfikator określa lokalizację lub lokalizacje wizyty w obiekcie po uwzględnieniu miejsca, w którym przechowuje się masę krytyczną istotnych danych, w tym elektroniczne lub papierowe kopie dokumentów, których oryginały są przechowywane na statku, oraz miejsca, w którym realizowane są zadania związane z przepływem danych.
3. Weryfikator określa również czynności, które należy wykonać, oraz czas potrzebny na wizytę w obiekcie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1928 z dnia 4 listopada 2016 r. w sprawie określania przewożonego ładunku w odniesieniu do kategorii statków innych niż statki pasażerskie, statki ro-ro i kontenerowce, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego (Dz.U. L 299 z 5.11.2016, s. 22).

4. W drodze odstępstwa od ust. 1 weryfikator może odstąpić od wizyty w obiekcie, pod warunkiem że spełniony jest jeden z następujących warunków:
 - a) weryfikator posiada wystarczającą wiedzę na temat systemów monitorowania i raportowania statku, w tym ich istnienia, wdrożenia i skutecznej realizacji przez przedsiębiorstwo;
 - b) charakter i poziom złożoności systemu monitorowania i raportowania statku są takie, że wizyta w obiekcie nie jest wymagana;
 - c) weryfikator może uzyskać i ocenić wszystkie niezbędne informacje w sposób zdalny.
5. W przypadku odstąpienia od wizyty w obiekcie zgodnie z ust. 4 weryfikator powinien przedstawić uzasadnienie nieprzeprowadzania wizyty w obiekcie w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji.

Artykuł 7

Postępowanie w przypadku niezgodności w planie monitorowania

1. W przypadku wykrycia niezgodności w trakcie oceny planu monitorowania, weryfikator niezwłocznie informuje o tym przedsiębiorstwo i zwraca się o wprowadzenie odpowiednich korekt w określonym terminie.
2. Przedsiębiorstwo koryguje wszelkie niezgodności zgłoszone przez weryfikatora i przedkłada weryfikatorowi zmieniony plan monitorowania zgodnie z ustalonym harmonogramem umożliwiającym weryfikatorowi dokonanie ponownej oceny przed rozpoczęciem okresu sprawozdawczego.
3. Weryfikator odnotowuje w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji wszystkie niezgodności, które zostały skorygowane w trakcie oceny planu monitorowania, oznaczając je jako skorygowane.

Artykuł 8

Niezależny przegląd oceny planu monitorowania

1. Zespół weryfikacyjny przedstawia wewnętrzną dokumentację weryfikacji i projekt wniosków z oceny planu wyznaczonej osobie dokonującej niezależnego przeglądu niezwłocznie i przed poinformowaniem o nich przedsiębiorstwa.
2. Osoba dokonująca niezależnego przeglądu przeprowadza przegląd w celu zagwarantowania, że plan monitorowania został oceniony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz że wykazano należyłą staranność zawodową i trafną ocenę sytuacji.
3. W zakres niezależnego przeglądu wchodzi cały proces oceny opisany w niniejszej sekcji i zarejestrowany w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji.
4. Weryfikator przedstawia wyniki niezależnego przeglądu w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji.

Artykuł 9

Wnioski weryfikatora z oceny planu monitorowania

Na podstawie informacji zgromadzonych w trakcie oceny planu monitorowania weryfikator niezwłocznie informuje przedsiębiorstwo na piśmie o swoich wnioskach i stwierdza, czy plan monitorowania:

- a) oceniono jako zgodny z rozporządzeniem (UE) 2015/757;
- b) zawiera niezgodności, które sprawiają, że jest on niezgodny z rozporządzeniem (UE) 2015/757.

SEKCJA 2

Weryfikacja raportów emisji

Artykuł 10

Informacje przekazywane przez przedsiębiorstwa

1. Przed rozpoczęciem weryfikacji raportu emisji przedsiębiorstwo dostarcza weryfikatorowi co najmniej następujące informacje:
 - a) wykaz rejsów odbytych przez dany statek w okresie sprawozdawczym zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) 2015/757;

- b) kopię raportu emisji z poprzedniego roku w stosownych przypadkach, jeżeli weryfikator nie przeprowadził weryfikacji tego raportu;
- c) kopię stosowanego planu lub planów monitorowania, w tym w stosownych przypadkach dowody w zakresie wniosków z oceny przeprowadzonej przez akredytowanego weryfikatora.
2. Po zidentyfikowaniu przez weryfikatora konkretnych sekcji lub dokumentów uznanych za istotne do celów weryfikacji, przedsiębiorstwa dostarczają również następujące informacje dodatkowe:
- a) kopie dziennika pokładowego statku i książki zapisów olejowych (jeżeli są one odrębne);
- b) kopie dokumentów bunkrowania;
- c) kopie dokumentów zawierających informacje na temat liczby przewożonych pasażerów i wielkości przewożonego ładunku, przebytej odległości i czasu spędzonego na morzu w odniesieniu do rejsów danego statku w okresie sprawozdawczym.
3. Ponadto, w stosownych przypadkach i w zależności od zastosowanej metody monitorowania, weryfikatorzy mogą zwrócić się do przedsiębiorstwa o przedstawienie:
- a) przeglądu środowiska informatycznego, przedstawiającego przepływy danych dla danego statku;
- b) dowodów konserwacji oraz dokładności/niepewności urządzeń pomiarowych/przepływomierzy (np. świadectwa wzorcowania);
- c) wyciągu danych dotyczących działania w zakresie zużycia paliwa z przepływomierzy;
- d) kopii dowodów dotyczących wskazań liczników zbiornika paliwa;
- e) wyciągu danych dotyczących działania pochodzących z systemów bezpośredniego pomiaru emisji;
- f) wszelkich innych informacji istotnych dla weryfikacji raportów emisji.
4. W przypadku zmiany przedsiębiorstwa przedmiotowe przedsiębiorstwa wykazują należyłą staranność, aby przedłożyć weryfikatorowi wspomniane powyżej dokumenty lub informacje dodatkowe dotyczące rejsów wykonywanych w ramach ich odpowiednich obowiązków.
5. Przedsiębiorstwa zachowują wspomniane powyżej informacje w terminach określonych na mocy Międzynarodowej konwencji o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki z 1973 r. (konwencji MARPOL) oraz Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu z 1988 r. (konwencji SOLAS). Do czasu wydania dokumentu zgodności zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) 2015/757, weryfikator może zażądać wszelkich informacji, o których mowa w ust. 1, 2 i 3.

Artykuł 11

Ocena ryzyka przeprowadzana przez weryfikatorów

1. Oprócz elementów, o których mowa w art. 15 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) 2015/757, weryfikator określa i analizuje następujące elementy:
- a) ryzyko nieodłączone;
- b) ryzyko zawodności systemów kontroli wewnętrznej;
- c) ryzyko niewykrycia.
2. Weryfikator bierze pod uwagę obszary podwyższonego ryzyka weryfikacyjnego oraz co najmniej: dane dotyczące rejsu, zużycie paliwa, emisje CO₂, przebytą odległość, czas spędzony na morzu, przewożony ładunek i agregowanie danych w raporcie emisji.
3. Określając i analizując elementy, o których mowa w ust. 2, weryfikator bierze pod uwagę istnienie, kompletność, dokładność, spójność, przejrzystość i istotność informacji przedstawianych w raporcie.
4. W przypadku gdy z informacji uzyskanych w trakcie weryfikacji wynika, że jest to właściwe, weryfikator sprawdza ocenę ryzyka i modyfikuje lub powtarza czynności weryfikacyjne, które należy wykonać.

*Artykuł 12***Plan weryfikacji**

Weryfikator sporządza projekt planu weryfikacji współmierny do uzyskanych informacji oraz ryzyka określonego w drodze oceny ryzyka. Plan weryfikacji zawiera co najmniej:

- a) program weryfikacji zawierający opis charakteru i zakresu czynności weryfikacyjnych, a także określający czas i sposób ich przeprowadzenia;
- b) Plan pobierania prób danych określający zakres i metody pobierania prób w odniesieniu do punktów danych stanowiących podstawę określenia zagregowanej wielkości emisji CO₂, zużycia paliwa lub innych istotnych informacji w raporcie emisji.

*Artykuł 13***Czynności weryfikacyjne dotyczące raportu emisji**

1. Weryfikator realizuje plan weryfikacji oraz, na podstawie oceny ryzyka, sprawdza, czy systemy monitorowania i raportowania opisane w planie monitorowania, który został oceniony jako satysfakcjonujący, istnieją w praktyce i są odpowiednio wdrażane.

W tym celu weryfikator rozważa przeprowadzenie co najmniej następujących rodzajów postępowania:

- a) postępowanie wyjaśniające z udziałem właściwego personelu;
 - b) kontrola dokumentów;
 - c) procedury obserwacji i przeglądu.
2. W stosownych przypadkach weryfikator sprawdza, czy wewnętrzne działania kontrolne opisane w planie monitorowania są skutecznie wdrażane. W tym celu może on rozważyć badanie skuteczności udokumentowanych kontroli na podstawie próby.

*Artykuł 14***Weryfikacja przedstawionych danych**

1. Weryfikator weryfikuje dane zawarte w raporcie na temat wielkości emisji poprzez: szczegółowe badania, włącznie z ich prześledzeniem wstecz do pierwotnego źródła danych; krzyżową kontrolę z zewnętrznymi źródłami danych, w tym z danymi z systemu śledzenia statków; wykonanie uzgodnienia danych; sprawdzenie wartości progowych w odniesieniu do odpowiednich danych; oraz dokonanie ponownych obliczeń.

2. W ramach weryfikacji danych, o której mowa w ust. 1, weryfikator sprawdza:

- a) kompletność źródeł emisji wskazanych w planie monitorowania;
- b) kompletność danych, w tym dotyczących rejsów zgłoszonych jako objęte rozporządzeniem (UE) 2015/757;
- c) spójność pomiędzy zgłoszonymi danymi zagregowanymi i danymi z odnośnej dokumentacji lub źródeł pierwotnych;
- d) w stosownych przypadkach spójność pomiędzy zagregowanymi danymi dotyczącymi zużycia paliwa a danymi dotyczącymi paliwa zakupionego lub dostarczonego w inny sposób na statek;
- e) wiarygodność i dokładność danych.

*Artykuł 15***Poziom istotności**

1. Do celów weryfikacji danych dotyczących zużycia paliwa i emisji CO₂ w raporcie emisji poziom istotności wynosi 5 % odpowiedniej łącznej liczby zgłoszonej dla każdej pozycji w danym okresie sprawozdawczym.

2. Do celów weryfikacji innych istotnych informacji zawartych w raporcie emisji, dotyczących przewożonego ładunku, prac transportowych, przebytej odległości i czasu spędzonego na morzu poziom istotności wynosi 5 % odpowiedniej łącznej liczby zgłoszonej dla każdej pozycji w danym okresie sprawozdawczym.

*Artykuł 16***Wizyty w obiekcie**

1. Weryfikator przeprowadza wizyty w obiekcie w celu uzyskania wystarczającego zrozumienia przedsiębiorstwa oraz systemu monitorowania i raportowania statku opisanego w planie monitorowania.
2. Weryfikator określa lokalizację lub lokalizacje wizyty w obiekcie na podstawie wyników oceny ryzyka i po uwzględnieniu miejsca, w którym przechowuje się masę krytyczną istotnych danych, w tym elektroniczne lub papierowe kopie dokumentów, których oryginały są przechowywane na statku, oraz miejsca, w którym realizowane są zadania związane z przepływem danych.
3. Weryfikator określa również czynności, które należy wykonać, oraz czas potrzebny na wizytę w obiekcie.
4. W drodze odstępstwa od ust. 1 weryfikator może odstąpić od wizyty w obiekcie, pod warunkiem że na podstawie wyniku oceny ryzyka stwierdzi, że spełniony jest jeden z następujących warunków:
 - a) weryfikator posiada wystarczającą wiedzę na temat systemów monitorowania i raportowania statku, w tym ich istnienia, wdrożenia i skutecznej realizacji przez przedsiębiorstwo;
 - b) charakter i poziom złożoności systemu monitorowania i raportowania statku są takie, że wizyta w obiekcie nie jest wymagana;
 - c) weryfikator może uzyskać i ocenić wszystkie niezbędne informacje w sposób zdalny, w tym może prawidłowo zastosować metodykę opisaną w planie monitorowania i zweryfikować dane przekazane w raporcie emisji.
5. Jeżeli na podstawie wyniku wizyty w obiekcie na łądzie weryfikator stwierdzi, że konieczna jest weryfikacja na pokładzie w celu ograniczenia ryzyka istotnych nieprawidłowości w raporcie emisji, może on zdecydować o przeprowadzeniu wizyty na statku.
6. W przypadku odstąpienia od wizyty w obiekcie zgodnie z ust. 4 weryfikator powinien przedstawić uzasadnienie nieprzeprowadzenia wizyty w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji.

*Artykuł 17***Postępowanie w przypadku nieprawidłowości i niezgodności w raporcie emisji**

1. W przypadku wykrycia nieprawidłowości i niezgodności w trakcie weryfikacji raportu emisji weryfikator niezwłocznie informuje o tym przedsiębiorstwo i zwraca się o wprowadzenie odpowiednich korekt w rozsądnym terminie.
2. Weryfikator odnotowuje w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji wszystkie nieprawidłowości lub niezgodności, które zostały skorygowane w trakcie weryfikacji, oznaczając je jako skorygowane.
3. Jeżeli przedsiębiorstwo nie skoryguje nieprawidłowości lub niezgodności, o których mowa w ust. 1, przed wydaniem sprawozdania z weryfikacji weryfikator prosi przedsiębiorstwo o wyjaśnienie głównych przyczyn nieprawidłowości lub niezgodności.
4. Weryfikator stwierdza, czy nieskorygowane nieprawidłowości, indywidualnie lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami, mają wpływ na ogólną wielkość zgłoszonych emisji lub na inne istotne informacje i czy wpływ ten prowadzi do istotnych nieprawidłowości.
5. Weryfikator może uznać nieprawidłowości lub niezgodności, które pojedynczo lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami mieszczą się poniżej poziomu istotności określonego w art. 15, za istotne nieprawidłowości, jeżeli jest to uzasadnione ich skalą i charakterem lub szczególnymi okolicznościami ich wystąpienia.

*Artykuł 18***Wniosek z weryfikacji raportu emisji**

W celu zakończenia weryfikacji raportu emisji weryfikator co najmniej:

- a) potwierdza, że wszystkie czynności weryfikacyjne zostały przeprowadzone;
- b) wykonuje końcowe procedury analityczne na zagregowanych danych w celu zagwarantowania, że są one wolne od istotnych nieprawidłowości;

- c) sprawdza, czy informacje zawarte w raporcie spełniają wymogi rozporządzenia (UE) 2015/757;
- d) przed wydaniem sprawozdania przygotowuje wewnętrzną dokumentację z weryfikacji oraz projekt sprawozdania i przedkłada je osobie dokonującej niezależnego przeglądu zgodnie z art. 21;
- e) upoważnia osobę do uwierzytelnienia sprawozdania na podstawie wniosków osoby dokonującej niezależnego przeglądu oraz dowodów zawartych w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji i informuje o tym przedsiębiorstwo;
- f) powiadamia Komisję i państwo bandery statku, czy warunki wydania dokumentu zgodności zostały spełnione.

Artykuł 19

Zalecenia dotyczące poprawy

1. Weryfikator przekazuje przedsiębiorstwu zalecenia dotyczące poprawy w odniesieniu do nieskorygowanych nieprawidłowości i niezgodności, które nie prowadzą do istotnych nieprawidłowości.
2. Weryfikator może przekazać inne zalecenia dotyczące poprawy, które uzna za stosowne w świetle wyniku czynności weryfikacyjnych.
3. Przekazując zalecenia przedsiębiorstwu, weryfikator musi zachować bezstronność względem przedsiębiorstwa, statku oraz systemu monitorowania i raportowania. Nie może narażać swojej bezstronności poprzez udzielanie porad lub opracowanie części procesu monitorowania i raportowania zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757.

Artykuł 20

Sprawozdanie z weryfikacji

1. Na podstawie zebranych informacji weryfikator wydaje przedsiębiorstwu sprawozdanie z weryfikacji, dotyczące każdego raportu emisji podlegającego weryfikacji.
2. Sprawozdanie z weryfikacji zawiera oświadczenie kwalifikujące raport emisji jako satysfakcjonujący lub jako niesatysfakcjonujący, to ostatnie w przypadku, gdy raport zawiera istotne nieprawidłowości, których nie skorygowano przed sporządzeniem sprawozdania.
3. Do celów ust. 2 uznaje się, że raport emisji został zweryfikowany jako satysfakcjonujący tylko wówczas, gdy jest on wolny od istotnych nieprawidłowości.
4. Sprawozdanie z weryfikacji obejmuje co najmniej następujące elementy:
 - a) nazwę przedsiębiorstwa i dane identyfikacyjne statku;
 - b) tytuł wyraźnie stwierdzający, że jest to sprawozdanie z weryfikacji;
 - c) tożsamość weryfikatora;
 - d) odniesienie do raportu emisji i okresu sprawozdawczego objętego weryfikacją;
 - e) odniesienie do jednego lub większej liczby planów monitorowania, które zostały ocenione jako satysfakcjonujące;
 - f) odniesienie do zastosowanej normy (lub norm) w zakresie weryfikacji;
 - g) podsumowanie procedur stosowanych przez weryfikatora, w tym informacje na temat wizyt w obiekcie lub powodów rezygnacji z nich;
 - h) w stosownych przypadkach streszczenie istotnych zmian w planie monitorowania i danych dotyczących działania w okresie sprawozdawczym;
 - i) oświadczenie dotyczące weryfikacji;
 - j) w stosownych przypadkach opis nieskorygowanych nieprawidłowości i niezgodności, w tym ich charakteru i skali, niezależnie od tego, czy mają one istotny wpływ, jak również opis elementów raportu emisji, których dotyczą;
 - k) w stosownych przypadkach zalecenia dotyczące poprawy;
 - l) datę sprawozdania z weryfikacji i podpis osoby upoważnionej w imieniu weryfikatora.

*Artykuł 21***Niezależny przegląd raportu emisji**

1. Osoba dokonująca niezależnego przeglądu przeprowadza przegląd wewnętrznej dokumentacji weryfikacji i projektu sprawozdania z weryfikacji w celu sprawdzenia, czy proces weryfikacji przebiegał zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i czy wykazano należyłą dbałość zawodową i trafną ocenę sytuacji.
2. W zakres niezależnego przeglądu wchodzi cały proces weryfikacji opisany w niniejszej sekcji i zarejestrowany w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji.
3. Po uwierzytelnieniu raportu emisji zgodnie z art. 18 lit. e) weryfikator przedstawia wyniki niezależnego przeglądu w wewnętrznej dokumentacji weryfikacji.

ROZDZIAŁ III

WYMOGI DOTYCZĄCE WERYFIKATORÓW*Artykuł 22***Procedura zachowania kompetencji**

1. Weryfikator ustanawia, dokumentuje, wdraża i utrzymuje procedurę zachowania kompetencji w celu zapewnienia, aby cały personel, któremu powierzono prowadzenie czynności weryfikacyjnych, dysponował kompetencjami niezbędnymi do wykonania powierzonych mu zadań.
2. W ramach procedury zachowania kompetencji, o której mowa w ust. 1, weryfikator ustanawia, dokumentuje, wdraża i utrzymuje następujące elementy:
 - a) ogólne kryteria w zakresie kompetencji całego personelu podejmującego czynności weryfikacyjne zgodnie z art. 23 ust. 3;
 - b) szczegółowe kryteria w zakresie kompetencji w odniesieniu do każdej z funkcji wykonywanych przez personel weryfikatora podejmujący czynności weryfikacyjne, w szczególności dotyczące audytora MRW w transporcie morskim, osoby dokonującej niezależnego przeglądu i eksperta technicznego zgodnie z art. 24, 25 i 26;
 - c) metodę zapewnienia zachowania kompetencji i regularnej oceny działań całego personelu podejmującego czynności weryfikacyjne;
 - d) procedurę zapewniającą stałe szkolenie personelu podejmującego czynności weryfikacyjne.
3. Weryfikator regularnie, co najmniej raz w roku, monitoruje działania całego personelu podejmującego czynności weryfikacyjne w celu potwierdzenia zachowania kompetencji.

*Artykuł 23***Zespoły weryfikacyjne**

1. Na potrzeby każdego zlecenia weryfikacji weryfikator kompletuje zespół weryfikacyjny zdolny do prowadzenia czynności weryfikacyjnych, o których mowa w art. 5–20.
2. W skład zespołu weryfikacyjnego wchodzi co najmniej jeden audytor MRW w transporcie morskim oraz, w stosownych przypadkach w świetle zrozumienia przez weryfikatora złożoności zadań, jakie należy wykonać oraz jego zdolności do przeprowadzenia niezbędnej oceny ryzyka, odpowiednia liczba dodatkowych audytorów MRW w transporcie morskim i ekspertów technicznych.
3. Członkowie zespołu muszą dokładnie rozumieć swoją szczególną rolę w procesie weryfikacji oraz muszą być w stanie skutecznie porozumiewać się w języku wymaganym do wykonania zadań weryfikacyjnych i analizowania informacji przedstawionych przez przedsiębiorstwo.

*Artykuł 24***Wymogi w zakresie kompetencji dotyczące audytorów MRW w transporcie morskim**

1. Audytorzy MRW w transporcie morskim posiadają kompetencje do oceny planów monitorowania i weryfikacji raportów emisji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757 oraz niniejszym rozporządzeniem.

2. W związku z tym audytorzy MRW w transporcie morskim posiadają co najmniej:
 - a) znajomość rozporządzenia (UE) 2015/757, niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1927, rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1928 i odpowiednich wytycznych wydanych przez Komisję;
 - b) wiedzę i doświadczenie w zakresie audytu danych i informacji, w tym:
 - (i) metodyki audytu danych i informacji, stosowania poziomu istotności oraz oceny istotności nieprawidłowości;
 - (ii) analizy ryzyka nieodłącznego i ryzyka zawodności systemów kontroli wewnętrznej;
 - (iii) technik pobierania prób w odniesieniu do pobierania prób danych i sprawdzania działań kontrolnych;
 - (iv) oceny systemów danych i informacji, systemów informatycznych, działań w zakresie przepływu danych, działań kontrolnych, systemów kontroli oraz procedur odnoszących się do działań kontrolnych.
3. Ponadto należy uwzględnić specyficzną wiedzę branżową oraz doświadczenie w zakresie odpowiednich aspektów wyszczególnionych w załączniku.

Artykuł 25

Wymogi w zakresie kompetencji dotyczące osób dokonujących niezależnego przeglądu

1. Osoba dokonująca niezależnego przeglądu spełnia wymogi w zakresie kompetencji dotyczące audytorów MRW w transporcie morskim, o których mowa w art. 24.
2. W celu oceny, czy wewnętrzna dokumentacja weryfikacji jest pełna i czy w trakcie wykonywania czynności weryfikacyjnych zebrano wystarczające dowody, osoba dokonująca niezależnego przeglądu posiada kompetencje niezbędne do:
 - a) analizy dostarczonych informacji i potwierdzenia ich kompletności i integralności;
 - b) stwierdzania braku informacji lub kwestionowania sprzecznych informacji;
 - c) sprawdzania ścieżek danych w celu oceny, czy wewnętrzna dokumentacja weryfikacji zapewnia wystarczające informacje na poparcie projektu wniosków zbadanego w ramach wewnętrznego przeglądu.

Artykuł 26

Korzystanie z pomocy ekspertów technicznych

1. Jeżeli w trakcie wykonywania czynności weryfikacyjnych lub procesu przeglądu wymagana jest szczegółowa wiedza fachowa, audytor MRW w transporcie morskim lub osoba dokonująca niezależnego przeglądu mogą korzystać z pomocy ekspertów technicznych, pod swoim kierownictwem i na swoją pełną odpowiedzialność.
2. Oprócz wiedzy na konkretny temat eksperci techniczni dysponują wystarczającą znajomością zagadnień, o których mowa w art. 24.

Artykuł 27

Procedury odnoszące się do czynności weryfikacyjnych

1. Weryfikatorzy ustanawiają, dokumentują, wdrażają i utrzymują jedną lub więcej procedur i procesów służących czynnościom weryfikacyjnym opisanym w art. 5–21.
2. Przy ustanawianiu i wdrażaniu takich procedur i procesów weryfikator prowadzi działania zgodnie z normą zharmonizowaną na podstawie rozporządzenia (WE) nr 765/2008 w odniesieniu do wymogów dotyczących organów ds. walidacji i weryfikacji emisji gazów cieplarnianych wykorzystywanych na potrzeby akredytacji lub innych form uznawania.

3. Weryfikatorzy projektują, dokumentują, wdrażają i utrzymują system zarządzania jakością zapewniający spójny rozwój, wdrożenie, doskonalenie i przeglądy procedur i procesów zgodnie z normą zharmonizowaną, o której mowa w ust. 2.
4. Ponadto weryfikatorzy ustanawiają następujące procedury, procesy i mechanizmy zgodnie z normą zharmonizowaną, o której mowa w ust. 2:
 - a) proces i politykę komunikacji z przedsiębiorstwem;
 - b) odpowiednie mechanizmy zabezpieczające poufność uzyskiwanych informacji;
 - c) proces rozpatrywania odwołań przedsiębiorstw;
 - d) proces rozpatrywania skarg przedsiębiorstw (w tym orientacyjną skalę czasową);
 - e) proces sporządzania zmienionego sprawozdania z weryfikacji w przypadku stwierdzenia błędu w sprawozdaniu z weryfikacji lub raporcie emisji po przekazaniu przedsiębiorstwu przez weryfikatora sprawozdania z weryfikacji.

Artykuł 28

Wewnętrzna dokumentacja weryfikacji

1. Weryfikator przygotowuje i sporządza wewnętrzną dokumentację weryfikacji zawierającą co najmniej:
 - a) wyniki przeprowadzonych czynności weryfikacyjnych;
 - b) plan weryfikacji i ocenę ryzyka;
 - c) wystarczające informacje na poparcie oceny planu monitorowania i projektu sprawozdania z weryfikacji, w tym uzasadnienie oceny, czy nieprawidłowości były istotne.
2. Wewnętrzną dokumentację weryfikacji sporządza się w taki sposób, aby osoba dokonująca niezależnego przeglądu, o której mowa w art. 8 i 21, oraz krajowa jednostka akredytująca były w stanie ocenić, czy weryfikację przeprowadzono zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 29

Dokumentacja i komunikacja

1. Weryfikatorzy powinni prowadzić dokumentację w celu wykazania zgodności z niniejszym rozporządzeniem, w tym w zakresie kompetencji i bezstronności personelu.
2. Weryfikatorzy zapewniają poufność informacji uzyskanych podczas weryfikacji zgodnie z normą zharmonizowaną, o której mowa w art. 27.

Artykuł 30

Bezstronność i niezależność

1. Weryfikatorzy są zorganizowani w sposób zabezpieczający ich obiektywność, niezależność i bezstronność. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się odnośne wymogi określone w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 27.
2. Weryfikatorzy nie prowadzą czynności weryfikacyjnych na rzecz przedsiębiorstwa stwarzającego niemożliwe do przyjęcia zagrożenie dla ich bezstronności lub w odniesieniu do którego pozostają w konflikcie interesów.
3. Uznaje się, że niemożliwe do przyjęcia zagrożenie dla bezstronności lub konflikt interesów powstają między innymi, jeśli weryfikator lub dowolna część tego samego podmiotu prawnego lub personelu i osób, z którymi zawarto umowę, uczestniczących w weryfikacji, świadczą:
 - a) usługi konsultacyjne w związku z opracowaniem części procedury monitorowania i raportowania opisanej w planie monitorowania, w tym w związku z opracowaniem metodyki monitorowania, sporządzeniem raportu emisji oraz sporządzeniem planu monitorowania;
 - b) pomoc techniczną w opracowaniu lub utrzymaniu systemu monitorowania i raportowania emisji lub innych istotnych informacji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757.

4. Weryfikatorzy nie zlecają na zewnątrz niezależnego przeglądu ani sporządzenia sprawozdania z weryfikacji.
5. W przypadku gdy weryfikatorzy zlecają na zewnątrz inne czynności weryfikacyjne, spełniają wymogi określone w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 27.
6. Weryfikatorzy ustanawiają, dokumentują, wdrażają i utrzymują proces mający na celu zapewnienie stałej bezstronności i niezależności ich samych oraz części tego samego podmiotu prawnego i całego personelu. W przypadku zlecenia na zewnątrz, te same obowiązki mają zastosowanie do uczestniczących w weryfikacji osób, z którymi zawarto umowę. Proces spełnia odpowiednie wymogi określone w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 27.

ROZDZIAŁ IV

AKREDYTACJA WERYFIKATORÓW

Artykuł 31

Zakres akredytacji

Zakres akredytacji weryfikatorów obejmuje ocenę planów monitorowania oraz weryfikację raportów emisji.

Artykuł 32

Cele procesu akredytacji

W trakcie procesu akredytacji oraz corocznego nadzoru akredytowanych weryfikatorów zgodnie z art. 36–41 krajowe jednostki akredytujące oceniają, czy weryfikator i jego personel podejmujący czynności weryfikacyjne:

- a) posiadają kompetencje do oceny planów monitorowania i weryfikacji raportów emisji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- b) faktycznie oceniają plany monitorowania i weryfikują raporty emisji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- c) spełniają wymogi dotyczące weryfikatorów, o których mowa w art. 22–30, w tym w odniesieniu do bezstronności i niezależności.

Artykuł 33

Minimalne wymogi w zakresie akredytacji

W odniesieniu do minimalnych wymogów w zakresie akredytacji oraz wymogów dotyczących jednostek akredytujących stosuje się, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, normę zharmonizowaną w zakresie wymogów ogólnych dla jednostek akredytujących, które prowadzą akredytację jednostek oceniających zgodność.

Artykuł 34

Kryteria dotyczące wystąpienia o akredytację krajowych jednostek akredytujących

1. Podmioty prawne z siedzibą w państwie członkowskim składają wniosek o akredytację zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.
2. Jeżeli podmiot prawny występujący o akredytację nie ma siedziby w państwie członkowskim, może skierować wniosek do krajowej jednostki akredytującej dowolnego państwa członkowskiego, która przyznaje akredytację w rozumieniu art. 16 rozporządzenia (UE) 2015/757.

Artykuł 35

Wnioski o akredytację

1. Wnioski o akredytację zawierają informacje wymagane na podstawie normy zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.

2. Ponadto przed rozpoczęciem oceny, o których mowa w art. 36, wnioskodawcy udostępniają krajowej jednostce akredytującej, na jej wniosek, informacje dotyczące:
- procedur i procesów, o których mowa w art. 27 ust. 1, oraz systemu zarządzania jakością, o którym mowa w art. 27 ust. 3;
 - kryteriów w zakresie kompetencji, o których mowa w art. 22 ust. 2 lit. a) i b), wyników procedury zachowania kompetencji, o której mowa w tym artykule, a także pozostałą odnośną dokumentację dotyczącą kompetencji całego personelu zaangażowanego w czynności weryfikacyjne, o której mowa w art. 24 i 25;
 - procesu zapewniającego stałą bezstronność i niezależność, o którym mowa w art. 30 ust. 6;
 - ekspertów technicznych i głównego personelu zaangażowanych w ocenę planów monitorowania oraz weryfikację raportów emisji;
 - procedur i procesów zapewnienia właściwej weryfikacji, w tym dotyczących wewnętrznej dokumentacji weryfikacji, o której mowa w art. 28;
 - odpowiedniej dokumentacji, o której mowa w art. 29;
 - innych aspektów uznanych za istotne przez krajową jednostkę akredytującą.

Artykuł 36

Ocena

- Do celów oceny, o której mowa w art. 32, zespół oceniający co najmniej:
 - prowdzi przegląd wszystkich odnośnych dokumentów i dokumentacji, dostarczonych przez wnioskodawcę zgodnie z art. 35;
 - przeprowadza wizytę w obiekcie w celu dokonania przeglądu reprezentatywnej próby wewnętrznej dokumentacji z weryfikacji oraz oceny wdrożenia systemu zarządzania jakością wnioskodawcy oraz procedur lub procesów dotyczących czynności weryfikacyjnych, o których mowa w art. 27;
 - obserwuje działania i kompetencje reprezentatywnej liczby personelu wnioskodawcy uczestniczącego w ocenie planów monitorowania i weryfikacji raportów emisji, aby zagwarantować, że działa on zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- Zespół oceniający wykonuje czynności wymienione w ust. 1 zgodnie z wymogami określonymi w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.
- Zespół oceniający zgłasza wnioskodawcy ustalenia i wszelkie niezgodności i zwraca się o odpowiedź, zgodnie z wymogami określonymi w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.
- Wnioskodawca podejmuje działania naprawcze w związku z wszelkimi niezgodnościami zgłoszonymi zgodnie z ust. 3 oraz wskazuje w swojej odpowiedzi, jakie działania podjął lub planuje podjąć w określonym przez krajową jednostkę akredytującą terminie w celu usunięcia niezgodności.
- Krajowa jednostka akredytująca dokonuje analizy odpowiedzi wnioskodawcy zgodnie z ust. 4.
- Jeśli krajowa jednostka akredytująca stwierdzi, że odpowiedź wnioskodawcy lub podjęte działania są niewystarczające lub nieskuteczne, zwraca się do wnioskodawcy o przedłożenie dalszych informacji lub podjęcie dalszych działań.
- Krajowa jednostka akredytująca może również domagać się dowodów lub przeprowadzić uzupełniającą ocenę skuteczności podjęcia działań naprawczych.

Artykuł 37

Decyzja w sprawie akredytacji oraz certyfikat akredytacji

- Przygotowując i podejmując decyzję w sprawie udzielenia, przedłużenia lub odnowienia akredytacji wnioskodawcy, krajowa jednostka akredytująca uwzględnia wymogi określone w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.

2. Jeśli krajowa jednostka akredytująca podjęła decyzję o udzieleniu lub odnowieniu akredytacji wnioskodawcy, wydaje mu odpowiedni certyfikat akredytacji.
3. Certyfikat akredytacji zawiera co najmniej informacje wymagane na podstawie normy zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.
4. Certyfikat akredytacji pozostaje ważny przez okres pięciu lat od daty wydania.

Artykuł 38

Coroczny nadzór

1. Krajowa jednostka akredytująca przeprowadza coroczny nadzór każdego weryfikatora, któremu wydała certyfikat akredytacji. Nadzór ten obejmuje co najmniej:
 - a) wizytę w obiekcie, o której mowa w art. 36 ust. 1 lit. b);
 - b) obserwację działań i kompetencji reprezentatywnej liczby personelu weryfikatora zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. c).
2. Krajowa jednostka akredytująca przeprowadza pierwszy nadzór weryfikatora zgodnie z ust. 1 w ciągu 12 miesięcy od daty wydania certyfikatu akredytacji.
3. Planowanie nadzoru umożliwia krajowej jednostce akredytującej ocenę reprezentatywnej próby działalności weryfikatora objętej zakresem certyfikatu akredytacji oraz personelu zaangażowanego w czynności weryfikacyjne zgodnie z wymogami określonymi w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.
4. Na podstawie wyników nadzoru krajowa jednostka akredytująca podejmuje decyzję o utrzymaniu akredytacji.
5. Jeśli weryfikator przeprowadza weryfikację w innym państwie członkowskim, krajowa jednostka akredytująca, która akredytowała takiego weryfikatora, może zwrócić się do krajowej jednostki akredytującej państwa członkowskiego, w którym prowadzona jest weryfikacja, o przeprowadzenie działań nadzorczych w jej imieniu i na jej odpowiedzialność.

Artykuł 39

Ponowna ocena

1. Krajowa jednostka akredytująca, która wydała certyfikat, dokonuje przed jego wygaśnięciem ponownej oceny weryfikatora w celu stwierdzenia, czy można przedłużyć ważność certyfikatu.
2. Planowanie w zakresie ponownej oceny zapewnia, aby krajowa jednostka akredytująca oceniła reprezentatywną próbę działalności weryfikatora objętej świadectwem.

Planując i prowadząc ponowną ocenę, krajowa jednostka akredytująca spełnia wymogi określone w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.

Artykuł 40

Ocena specjalna

1. Krajowa jednostka akredytująca może w dowolnym terminie przeprowadzić ocenę specjalną weryfikatora w celu upewnienia się, że nadal spełnia on wymogi niniejszego rozporządzenia.
2. W celu umożliwienia krajowej jednostce akredytującej podjęcia decyzji o potrzebie przeprowadzenia oceny specjalnej weryfikator bezwzględnie informuje krajową jednostkę akredytującą o wszelkich istotnych zmianach mających znaczenie dla jego akredytacji w odniesieniu do dowolnego aspektu jego statusu lub działalności.

Istotne zmiany obejmują zmiany wymienione w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.

*Artykuł 41***Środki administracyjne**

1. Krajowa jednostka akredytująca może zawiesić lub cofnąć akredytację weryfikatora, jeśli weryfikator nie spełnia wymogów niniejszego rozporządzenia.
2. Krajowa jednostka akredytująca zawiesza lub cofa akredytację weryfikatora na jego wniosek.
3. Krajowa jednostka akredytująca ustanawia, dokumentuje, wdraża i utrzymuje procedurę w zakresie zawieszenia i cofnięcia akredytacji zgodnie z normą zharmonizowaną, o której mowa w art. 33.
4. Krajowa jednostka akredytująca zawiesza akredytację, jeżeli weryfikator:
 - a) nie spełnił wymogów dotyczących kompetencji zgodnie z art. 22, procedur odnoszących się do czynności weryfikacyjnych zgodnie z art. 27, wewnętrznej dokumentacji weryfikacji zgodnie z art. 28 lub bezstronności i niezależności zgodnie z art. 30;
 - b) naruszył inne szczegółowe warunki ustanowione przez krajową jednostkę akredytującą.
5. Krajowa jednostka akredytująca cofa akredytację weryfikatora, jeśli:
 - a) weryfikator nie wyeliminował okoliczności stanowiących podstawę decyzji o zawieszeniu certyfikatu akredytacji;
 - b) członka ścisłego kierownictwa weryfikatora uznano za winnego oszustwa;
 - c) weryfikator celowo przedstawił nieprawdziwe informacje.
6. Decyzje krajowej jednostki akredytującej o zawieszeniu lub cofnięciu akredytacji zgodnie z ust. 1, 4 i 5 podlegają odwołaniu zgodnie z procedurami ustanowionymi przez państwa członkowskie zgodnie z art. 5 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.
7. Decyzje krajowej jednostki akredytującej o zawieszeniu lub cofnięciu akredytacji wchodzi w życie z chwilą doręczenia ich weryfikatorowi. Krajowa jednostka akredytująca uwzględnia wpływ na działania realizowane przed wydaniem tych decyzji biorąc pod uwagę charakter naruszeń.
8. Krajowa jednostka akredytująca uchyla zawieszenie certyfikatu akredytacji, jeśli otrzymała zadowalające informacje i stwierdza, że weryfikator spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ V

WYMOGI W ODNIESIENIU DO KRAJOWYCH JEDNOSTEK AKREDYTUJĄCYCH*Artykuł 42***Krajowe jednostki akredytujące**

1. Zadania związane z akredytacją zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wykonują krajowe jednostki akredytujące wyznaczone na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2008.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia krajowa jednostka akredytująca wykonuje swoje funkcje zgodnie z wymogami określonymi w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.

*Artykuł 43***Zespół oceniający**

1. Krajowa jednostka akredytująca wyznacza zespół oceniający dla każdej oceny przeprowadzonej zgodnie z wymogami normy zharmonizowanej, o której mowa w art. 33.

2. Zespół oceniający składa się z asesora wiodącego odpowiedzialnego za przeprowadzenie oceny zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz, w razie konieczności, odpowiedniej liczby asesorów lub ekspertów technicznych posiadających odpowiednią wiedzę i doświadczenie w określonym zakresie akredytacji.
3. W skład zespołu oceniającego musi wchodzić co najmniej jedna osoba posiadająca następujące umiejętności:
 - a) znajomość rozporządzenia (UE) 2015/757, niniejszego rozporządzenia i innych odpowiednich przepisów, o których mowa w art. 24 ust. 2 lit. a);
 - b) wiedzę na temat właściwości różnych rodzajów statków oraz monitorowania i raportowania emisji CO₂, zużycia paliwa i innych istotnych informacji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757.

Artykuł 44

Wymogi w zakresie kompetencji asesorów

1. Asesorzy dysponują kompetencjami niezbędnymi do prowadzenia działań na podstawie art. 36–41. W tym celu asesor:
 - a) spełnia wymogi zharmonizowanej normy, o której mowa w art. 33;
 - b) dysponuje wiedzą w zakresie audytu danych i informacji, o której mowa w art. 24 ust. 2 lit. b), uzyskaną w drodze szkoleń, bądź dzięki dostępowi do osoby dysponującej wiedzą i doświadczeniem w zakresie takich danych i informacji.
2. Oprócz spełnienia wymogów w zakresie kompetencji określonych w ust. 1 asesorzy wiodący wykazują kompetencje w zakresie kierowania zespołem oceniającym.
3. Oprócz spełnienia wymogów w zakresie kompetencji określonych w ust. 1 osoby dokonujące przeglądu wewnętrznego oraz osoby podejmujące decyzje w sprawie udzielenia, rozszerzenia lub odnowienia akredytacji dysponują wiedzą i doświadczeniem wystarczającymi do oceny akredytacji.

Artykuł 45

Eksperci techniczni

1. Krajowa jednostka akredytująca może włączać do zespołu oceniającego ekspertów technicznych zapewniających szczegółową wiedzę fachową w danej dziedzinie, niezbędną do wsparcia asesora wiodącego lub asesora.
2. Eksperci techniczni podejmują się wskazanym zadaniom pod kierownictwem i na pełną odpowiedzialność asesora wiodącego danego zespołu oceniającego.

Artykuł 46

Bazy danych akredytowanych weryfikatorów

1. Krajowe jednostki akredytujące ustanawiają i prowadzą bazę danych, która jest publicznie dostępna i zawiera co najmniej następujące informacje:
 - a) imię i nazwisko/nazwę, numer akredytacji i adres każdego weryfikatora akredytowanego przez krajową jednostkę akredytującą;
 - b) w stosownych przypadkach państwa członkowskie, w których weryfikator prowadzi weryfikację;
 - c) datę udzielenia akredytacji oraz datę wygaśnięcia akredytacji;
 - d) informacje o środkach administracyjnych podjętych w stosunku do weryfikatora.

2. O wszelkich zmianach w statusie weryfikatorów informuje się Komisję przy użyciu odpowiedniego standardowego formularza.
3. Jednostka uznana na podstawie art. 14 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 ułatwia i harmonizuje dostęp do krajowych baz danych.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 47

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 września 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wiedza i doświadczenie w sektorze morskim

Do celów art. 24 ust. 3 uwzględnia się wiedzę i doświadczenie w odniesieniu do następujących kwestii:

- zrozumienie odpowiednich prawideł w ramach konwencji MARPOL i SOLAS, takich jak dotyczące efektywności energetycznej statków ⁽¹⁾, kodeksu technicznego NOx ⁽²⁾, prawidła w zakresie tlenków siarki ⁽³⁾, prawidła w zakresie jakości olejów paliwowych ⁽⁴⁾, kodeksu stateczności w stanie nieuszkodzonym z 2008 r. i odpowiednich wytycznych (np. wytycznych dotyczących opracowania SEEMP),
- możliwe efekty synergii między monitorowaniem i sprawozdawczością zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757 a istniejącymi systemami zarządzania w sektorze morskim (np. kodeksem ISM) oraz innymi odpowiednimi wytycznymi sektorowymi (np. wytycznymi dotyczącymi opracowania SEEMP),
- źródła emisji na pokładzie statku,
- rejestracja rejsów i procedury zapewniające kompletność i poprawność wykazu rejsów (przedłożonego przez przedsiębiorstwo);
- wiarygodne źródła zewnętrzne (w tym dane z systemu śledzenia statków), które mogą posłużyć do krzyżowego sprawdzenia informacji z danymi ze statków,
- metody obliczania zużycia paliwa stosowane przez statki w praktyce,
- stosowanie poziomów niepewności zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757 i odpowiednimi wytycznymi,
- stosowanie współczynników emisji dla wszystkich paliw stosowanych na statkach, w tym LNG, paliw hybrydowych i biopaliw,
- postępowanie z paliwem, oczyszczanie paliwa, układy zbiorników,
- konserwacja statku/kontrola jakości urządzeń pomiarowych,
- dokumenty bunkrowania, w tym kwity bunkrowe,
- dzienniki operacyjne, streszczenia dokumentacji dotyczącej rejsu, dokumentacji portowej, dzienniki pokładowe,
- dokumenty handlowe, np. umowy czarterowe, konosamenty,
- obowiązujące wymogi ustawowe,
- eksploatacja systemu bunkrowania statku,
- praktyczne określenie gęstości paliwa na statkach,
- procesy i działania związane z przepływem danych do celów obliczania przewożonego ładunku (wg objętości lub masy) mające zastosowanie do typów statków i działań na podstawie rozporządzenia (UE) 2015/757,
- koncepcja nośności ładunkowej (ang. *deadweight carried*) mająca zastosowanie do typów statków i działań na podstawie rozporządzenia (UE) 2015/757 zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2016/1928,
- procesy związane z przepływem danych wykorzystywane do obliczania przebytej odległości i czasu spędzonego na morzu w odniesieniu do rejsów zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757,
- urządzenia i systemy techniczne stosowane na statku w celu określenia zużycia paliwa, prac transportowych oraz innych stosownych informacji.

⁽¹⁾ Prawidło 22, załącznik VI do konwencji MARPOL.

⁽²⁾ Zmieniony Kodeks techniczny kontroli emisji tlenków azotu z okrętowych silników wysokoprężnych (rezolucja MEPC.176(58), zmieniona rezolucją MEPC.177(58)).

⁽³⁾ Prawidło 14, załącznik VI do konwencji MARPOL.

⁽⁴⁾ Prawidło 18, załącznik VI do konwencji MARPOL.